

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2011 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Krawiec
Sędziowie:	SSA Ryszard Ponikowski SSA Robert Wróblewski (spr.)
Protokolant:	Iwona Łaptus

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej del. do Prok. Apelacyjnej Beaty Lorenc - Kociubińskiej

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2011 r.

sprawy **A. Ł.**

oskarżonego z art. 201 kk

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 22 grudnia 2010 r. sygn. akt III K 141/10

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy wobec oskarżonego A. Ł.;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym 300 zł opłaty za drugą instancję.

UZASADNIENIE

A. Ł. został oskarżony o to, że :

w dniu 31 lipca 2010 r. w R., woj. (...), wykorzystując sen a po wybudzeniu stosując przemoc wobec córki P. Ł. w postaci zatykania ust, unieruchomienia rąk oraz unieruchomienia ciała poprzez przygniatanie własnym, doprowadził ją do obcowania płciowego – **tj. o czyn z art. 197 § 3 pkt 3) k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k.**

Sąd Okręgowy w Opolu, wyrokiem z dnia 22 grudnia 2010 roku (sygnatura akt III K 141/10), rozstrzygnął:

I. w miejsce czynu zabronionego opisanego w części wstępnej wyroku, oskarżonego A. Ł. uznał za winnego popełnienia tego, że w dniu 31 lipca 2010 r. w R., woj. (...), dopuścił się obcowania płciowego w stosunku do córki P. Ł., tj. przestępstwa z art. 201 k.k. i za to na podstawie art. 201 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności.

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 31 lipca 2010 r. do dnia 22 grudnia 2010 r.

III. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr I/139/10 k. 108 pod poz. 1-4 zwrócił P. Ł., natomiast opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr I/139/10, k. 108 pod poz. 5-8, zwrócił A. Ł., jako osobom uprawnionym.

IV. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w kwocie 1.385,43 zł w tym opłata 300 zł.

Z wyrokiem tym nie pogodził się oskarżony, w którego imieniu apelację wniósł obrońca. **Obrońca zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i zarzucił:** rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec A. Ł..

Stawiając ten zarzut obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego A. Ł. jest niezasadna.

Postępowanie w przedmiotowej sprawie zostało przeprowadzone starannie. Sąd Okręgowy w sposób wnikliwy i wszechstronny rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku postępowania. Na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należyście wykazał dlaczego oskarżony jest winny popełnienia przestępstwa przypisanego mu w zaskarżonym wyroku.

Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Okręgowy jest dokładna, nie wykazuje błędów logicznych, nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów, chronionej przepisem art. 7 k.p.k. Ustaleń faktycznych, zasadności i prawidłowości przyjętej przez Sąd Okręgowy kwalifikacji prawnej skarżący zresztą nie kwestionuje (strona 1 apelacji).

Uzasadnienie wyroku odpowiada wymogom art. 424 k.p.k. i pozwala na kontrolę odwoławczą prawidłowości rozstrzygnięcia. Podkreślić przy tym należy, że rozważania dotyczące oceny dowodów odznaczają się wnikliwością i szczegółowością. Sąd Okręgowy w zasadzie prawidłowo wyliczył istniejące w sprawie okoliczności łagodzące i obciążające i dał im należyty wyraz wymierzając karę oskarżonemu.

Krytyka zaskarżonego wyroku, podjęta przez skarżącego w apelacji, jest niezasadna.

Przede wszystkim, aby mówić o tym, że oskarżony zasługuje na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, konieczne jest postawienie pozytywnej prognozy kryminologiczno-społecznej. Tymczasem prognoza taka jest wobec oskarżonego wykluczona, mając na uwadze – już tylko – jego zaszciski kryminalne. Otóż kredyt zaufania jaki sąd może udzielić sprawcy przestępstwa, w sprawie oskarżonego A. Ł., już dawno się wyczerpał.

Tłumacząc swoje orzeczenie w przedmiocie kary Sąd Okręgowy posłużył się streszczeniem stanowiska doktryny i rozstrzygnięć w praktyce. Nie zastrzegł przy tym, że są to cytaty i nie podał ich źródeł, a powinien tak uczynić. Streszczenie to, ze względu na pewną przypadkowość doboru argumentacji, nie w pełni odzwierciedla istotę tego stanowiska. Oczywiście nie pozbawia to możliwości dokonania kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku.

Argumentację Sądu Okręgowego wypada zatem uzupełnić i zacząć od tego, że stanowisko jakie ten Sąd zajął w zaskarżonym wyroku ma solidne oparcie w: komentarzu do art. 69 Kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] G. Bogdan, Z. Cwiakalski, P. Kardas, J. Majewski, J. Raglewski, M. Szewczyk, W. Wróbel, A. Zoll, Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Komentarz do art. 1-116 k.k., Zakamycze, 2004, wyd. II, teza 7; wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 9 marca 1999 r., II AKa 18/98, OSA 1999, z. 3, poz. 22; wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 23 listopada 2000 r., II AKa 217/2000, Prok. i Pr. 2001, z. 6, poz. 16; wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 30 września 1998 r., II AKa 184/98, Prok. i Pr. 1999, z. 4, poz. 15.

Otóż z ww. stanowiska wynika, że decyzja o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej kary jest integralną częścią orzeczenia o karze i należy tę instytucję traktować jako szczególną formę wymiaru kary, jako specyficzną karnoprawną reakcję na popełnione przestępstwo. Do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary, jako szczególnej formy jej wymiaru, stosuje się wszystkie zasady sędziowskiego wymiaru kary przewidziane przede wszystkim w art. 53 k.k.

Dyrektywy te są jedynie modyfikowane przez szczegółowe przesłanki stosowania warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary. A zatem sąd, chcąc wymierzać karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, zobowiązany jest brać pod uwagę dyrektywy sądowego wymiaru kary określone w art. 53 k.k. W ramach tych dyrektyw sąd musi wziąć pod uwagę potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zawieszenie wykonania orzeczonej kary nie powinno więc rodzić w opinii społecznej przekonania, że sprawca przestępstwa pozostał w zasadzie bezkarny.

Rozważając ewentualność warunkowego zawieszenia wykonania kary, sąd bierze pod uwagę nie tylko dane o osobie sprawcy (art. 69 § 2 k.k.), ale i ogólne dyrektywy wymiaru kary. W tym potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, gdyż wynika to wprost z treści art. 53 § 1 k.k. Chociaż więc obecna ustawa nie przejęła z art. 73 § 2 d.k.k. względu na społeczne oddziaływanie kary jako negatywnej przesłanki zawieszenia wykonania kary, to o stosowaniu go decyduje nie tylko poprzedni tryb życia sprawcy, ale również szersze względy słuszności i celowości karania.

Nie sposób też dopatrzeć się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku tego, aby Sąd Okręgowy – orzekając karę lub rezygnując z możliwości warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności – poczytał jako okoliczności obciążające te, które należą do ustawowych znamion przypisanego oskarżonemu przestępstwa. Uważna lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, że Sąd Okręgowy – ustalając stopień społecznej szkodliwości czynu – ocenia okoliczności ujawnione w tej sprawie. Okoliczności, które sąd powinien uwzględnić, odwołując się do tych, jakie zostały wymienione w art. 115 § 2 k.k. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd ma zatem obowiązek wzięcia pod uwagę m.in.: rodzaju i charakteru naruszonego dobra, rozmiaru wyrządzonej lub grożącej szkody, sposobu i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków oraz motywację sprawcy.

W realiach tej sprawy kara wymierzona oskarżonemu wyraża prawidłową ocenę stopnia winy oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu w zaskarżonym wyroku czynu, jak i pozostałych okoliczności o jakich mowa w art. 53 § 1 i § 2 k.k. i nie jest to kara rażąco surowa.

Mając to wszystko na uwadze – zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze rozstrzygnięto w myśl zasady wyrażonej w art. 636 § 1 k.p.k.